

A. Monticelli, *Sultan en Sultane*, 1873-'75 - Verzameling P. Ripert, Marseille

is hij dus een ware symbolist die niet van symbolen gebruik maakt, doch direct in symbolen denkt en spreekt.

Het is echter niet alleen aan twee 19e-eeuwsche dichters dat deze schilder ons herinnert, hij heeft ook iets van een Renaissance-figuur. Zijn individualisme heeft nog het levensblijde karakter van een pas ontdekt individualisme, zooals ook de Italiaansche Renaissance die gekend heeft. Voor een Baudelaire beteekende het reeds iets gansch anders, een niet-meedoen met de massa, het opofferen van alle voordeelen, rust en comfort van het kudde-dier, een tragische vereenzaming. Monticelli daarentegen ondervindt slechts de vreugde van het alleen-staan, de vreugde van een vorst als Lorenzo de Medici voor wien eenzaamheid en de hoogste positie onder zijn medemenschen synoniem zijn. Deze on-tragische, aristocratische levenshouding, een zeldzaamheid in de 19e eeuw, nam vaak bij Monticelli een democratisch uiterlijk aan. Wanneer hij voor een schilderij de prijs van een goed maal ontving was hij volkomen tevreden en groot was eens zijn verbazing